

LBRIS

We know
books
Jan van Helsing

NORDICII

Ultima speranță pentru Pământ

**Experiențele uimitoare
ale contactatului OZN
Willard L. Wannall**

*Blonzi și cu ochi albaștri:
Vizitatorii erau de pe Venus
sau erau germani din Antarctica?*

Traducere de Timea Kovacs

PRESTIGE

București - 2026

Prefață de Jan van Helsing	9
Mulțumiri	32

PARTEA I

Wheels within Wheels	31
Prefață	33
Capitolul 1 – De ce eu?	34
Capitolul 2 – Contactul apropiat	45
Capitolul 3 – În căutarea răspunsurilor	51
Capitolul 4 – Ședința nocturnă	54
Capitolul 5 – Contacte mentale	58
Capitolul 6 – Vibrațiile	62
Capitolul 7 – Întâlnirea cu un maestru	68
Capitolul 8 – Proiecție și frații spațiali	75
Capitolul 9 – Farfurii zburătoare și viața în armată	80
Capitolul 10 – Alte aterizări ale farfuriilor zburătoare	82
Capitolul 11 – Mesaje neobișnuite recepționate prin radio	84
Capitolul 12 – Accelerarea corpului	87
Capitolul 13 – Sinele interior	90
Capitolul 14 – Rolul fotografiei	94
Capitolul 15 – Criza cu armata	97
Capitolul 16 – Solicit o evaluare lucidă	101
Capitolul 17 – Spitalizarea mea	104

Capitolul 18 – Părăsirea corpului fizic	109
Capitolul 19 – Primul vâl	114
Capitolul 20 – Aterizarea pe o altă lume	123
Capitolul 21 – Al doilea vâl	129
Capitolul 22 – Interludiu după a doilea vâl	134
Capitolul 23 – O incursiune în trecut	140
Capitolul 24 – Venus și al treilea vâl	145
Capitolul 25 – Frații Mai Mari de pe Venus	149
Capitolul 26 – Procyon și al patrulea vâl	159
Capitolul 27 – Cele trei vâluri ale lui Hristos	163
Capitolul 28 – Întoarcerea mea în vehiculul fizic	167
Capitolul 29 – Reorientare în planul fizic	171
Capitolul 30 – Problemele existenței cotidiene după inițiere	176
Capitolul 31 – Stăpânirea corpului fizic	184
Capitolul 32 – Rolul femeii în planul cosmic	199
Capitolul 33 – Omniversul nelimitat	203

PARTEA A II-A

• Cine sunt piloții blonzi ai OZN-urilor? Cine este Ashtar?	213
• Farfurii zburătoare în Germania	215
1. Conexiunea Aldebaran	215
2. Yakov Blumkin și germanii (de Jason Mason)	227
• Interviu cu un cercetător al lumii subterane din Sydney	246
• Ultimul interviu înainte de moartea lui Wannall dezvăluie misterul	255
• Există de fapt extratereștri?	280

• Extratereștri sau călători în timp? Un francmason dezvăluie cunoștințe secrete!	290
• De ce răpesc intratereștrii în special oameni albi?	300
• Extratereștrii nordici în Rusia și Ucraina	314
• Cum se poate lua legătura cu extratereștrii nordici?	325
• Aspectul mental-spiritual	329
• Hipofiza și Haunebus - noi abilități datorită „apei vii” a doctorului Szikra.	330
• Cercul se închide: contele de Saint Germain, Piatra Filosofală și Aqua Vitae	339
Epilog	350
Despre Jan van Helsing	353
Bibliografie	355
Surse imagini	359

Dacă aş fi vrut să scriu o carte de acest gen în timp ce eram membru al forţelor armate, mult material valoros ar fi fost restricţionat sau şters din cauza cenzurii şi a verificării militare. Din fericire, acum sunt liber să dezvălui experienţele iluminatoare care au dus la o extindere enormă a conştiinţei mele şi să transmit adevăruri cosmice vitale, într-o perioadă în care nevoia noastră colectivă de autocunoaştere este cea mai urgentă.

Voi încerca să evit dramatizarea, denaturarea şi să nu ascund faptele relevante despre etapele surprinzătoare ale dezvoltării mele rapide. Într-un fel sau altul, o astfel de transformare i se poate întâmpla oricui şi a fost, fără îndoială, trăită de mulţi. Sper că aceste scrieri şi aplicarea practică a exerciţiilor prezentate aici vor ajuta în mod semnificativ căutătorul sincer al adevărului să îşi facă aventura evolutivă pe calea iluminării mai sigură şi mai eficientă.

Era sfârşitul anului 1955 şi am fost repartizat într-o unitate a armatei staţionată la Fort Shafter, în oraşul Honolulu, pe insula Oahu, Hawaii. Am fost selectat să particip la un curs pentru instructori în informare şi educaţie, care urma să îmi permită să ţin prelegeri în faţa altor soldaţi în cadrul programului de informare şi educaţie al armatei. Acest lucru urma să vină pe lângă sarcina mea obişnuită de specialist în administrarea datelor.

În timpul cursului de formare, eu şi colegii mei am avut posibilitatea să alegem orice subiect pe care doream să îl prezentăm în faţa întregii clase, ca parte a cursului de formare. Din anumite motive, am ales subiectul „Evenimente ciudate pe uscat, pe apă şi în aer”. Colectarea datelor pentru această prezentare a fost în sine o formare. Deoarece nu eram familiarizat cu aceste evenimente neobişnuite nici din studii, nici din lecturi, am fost uimit să descopăr că există o abundenţă de material la dispoziţia cercetătorilor. Tema mea s-a redus în cele din urmă la trei părţi principale:

1. Obiecte căzute din cer, cum ar fi bucăţi de gheaţă, pietre, cenuşă, cruci de argint, cuarţ prelucrat, fiinţe vii, carne şi sânge, opere de artă, cuie şi sulf arzând;
2. dispariţii inexplicabile (inclusiv nave întregi şi echipaje) de avioane şi echipaje, precum şi persoane de pe uscat (şi, în acest context, cazuri de teleportare);

3. obiecte ciudate observate pe cer. Existau înregistrări autentice, care datează de sute de ani, atestând aceste evenimente.

Toate acestea au dat mult de gândit, iar prelegerea mea a fost atât de bine primită, încât mi s-a cerut să țin o serie de prelegeri periodice pe această temă pentru personalul militar staționat la Fort Shafter, punând un accent special pe obiectele ciudate care apar pe cer. Departamentele de informare și educație ale diferitelor unități au făcut o mare publicitate pentru viitoarele prelegeri, iar eu am fost asaltat atât de ofițeri, cât și de soldați cu relatări despre fenomene extraordinare pe care le-au trăit personal.

Am aranjat un interviu cu majoritatea acestor persoane, în special pentru a înregistra pe bandă magnetică relatările lor despre observarea unor forme aerodinamice neconvenționale, pe care le-am păstrat în dosarele mele împreună cu relatările lor scrise. Am vrut să includ multe dintre aceste declarații în prelegerile mele.

Înainte de prezentarea propriu-zisă, a trebuit să fac înregistrări audio complete cu materialul pe care urma să îl folosesc, iar cei doi responsabili cu informarea, educația și relațiile publice, ambii staționați la Fort Shafter, urmau să le asculte. Pentru a accelera procesul, mi s-a pus la dispoziție echipamentul de înregistrare necesar. O mare parte a muncii a fost făcută acasă - locuiam într-un cartier din Honolulu, cunoscut sub numele de Kaimuki - în timpul vacanței de Crăciun și Anul Nou din 1955/56. După finalizare, le-am dat benzile audio ofițerilor menționați mai sus, care au constatat că prelegerile nu conțineau nimic ofensator, așa că le-au aprobat și le-au programat pentru distribuire echipajelor, în ianuarie 1956.

Folosind atât surse de informații civile, cât și militare pentru pregătirea discursurilor, i-am scris Comandamentului Tehnic Aerian al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și am solicitat accesul la proiectul Blue Book (programul de cercetare a obiectelor zburătoare neidentificate) și am primit o mare parte din materialul lor de investigație referitor la așa-numitele „farfurii zburătoare”. În plus, am citat incidente apărute în publicația populară „Saucers” și, cu aprobarea și cooperarea deplină a autorităților militare, am putut să îmi încep noua misiune. În plus, mă bucuram câteva zile de relaxare alături de familie și prieteni.

În 7 ianuarie 1956, eu, familia mea, mai mulți oaspeți (un grup de șapte persoane în total) ne bucurăm de o întâlnire liniștită de sâmbătă seara acasă. Era exact ora 19:55 în acea seară plină de evenimente, când am simțit nevoia să ies pe veranda din spate și să arunc o privire spre cer. Mai multe proiectoare care luminau orizontul între cartierul nostru și centrul orașului Honolulu mi-au atras atenția timp de un minut sau două, înainte să observ brusc că o lumină destul de mare și ciudat de strălucitoare îmi intrase în câmpul vizual. Trebuie să subliniez aici că am omis în mod intenționat toate detaliile esențiale legate de ceea ce urmează să se întâmple. Chiar dacă nu mai sunt în serviciu, regulile militare încă în vigoare și aplicabile în acest caz îmi interzic să prezint faptele așa cum le-am observat noi.

Fără a pune în pericol siguranța familiei și a prietenilor mei și fără a încălca restricțiile de securitate, pot spune că am asistat la aterizarea unui obiect zburător neconvențional, clar definit, în apropierea casei noastre, pe care l-am observat timp de 45 de minute, până la decolare. În afară de mine, au mai fost prezente alte șase persoane responsabile și foarte respectabile, care au observat detaliile acestei apariții, alternativ, cu și fără ajutorul binoculurilor de mare putere.

În ciuda sincerității noastre, consecința raportării oficiale a acestui eveniment prin telefon a fost un coșmar și o umilință, în special pentru familia mea, un grup creștin devotat. Deși mi-am dat declarația cu bună-credință, în calitate de cetățean american și membru al forțelor armate, am fost supuși unui tratament greu de conciliat cu moștenirea noastră de OAMENI LIBERI. Aceasta este doar una dintre numeroasele experiențe personale care m-au făcut să realizez cu îngrijorare măsura în care elemente neloiale și subversive, străine de stilul nostru de viață, au pătruns în nivelurile decisive ale celor mai respectate autorități de investigație ale noastre, atât civile, cât și militare.

În timp ce scriu aceste rânduri, observ cu interes și îngrijorare cât de puternic s-au înrădăcinat aceste mișcări antilibertate în eforturile lor insidioase de a submina și anula întreaga structură a guvernului nostru constituțional. Ca susținător convins și apărător neclintit al fraternității universale, voi continua să folosesc toate mijloacele de care dispun - ținând seama de siguranța colaboratorilor mei - pentru a combate forțele întunecate care lucrează în acest moment cu înverșunare, pentru a diviza și cuceri umanitatea.

Împreună cu mulți alții la fel de dedicați, îmi folosesc pe deplin prerogativele constituționale pentru a răspândi adevărul prin toate canalele disponibile. Cu excepția incidentului OZN menționat mai sus, nicio parte a acestei cărți sau a informațiilor factuale nu a fost cenzurată. Toate circumstanțele legate de rezultatul aterizării „farfuriilor zburătoare” sunt tratate în întregime în paginile următoare.

În timpul reperării noastre, l-am sunat pe reprezentantul unui grup de cercetare OZN din New York City, despre care știam că se afla în Honolulu pentru a investiga apariția unui obiect alungit, care fusese reperat în Insulele Hawaii. L-am descris situația și el a încercat să vadă obiectul de pe acoperișul hotelului din Waikiki în care era cazat, dar nu a reușit. Mai târziu, în aceeași seară, m-a sunat și m-a întrebat dacă aș fi de acord cu publicarea unui articol în ziar. Am refuzat, deoarece eram membru al forțelor armate și deja depusesem un raport oficial prin telefon. Aparent, el a contactat ziarele locale, deoarece am fost imediat bombardat cu telefoane de la redactorii și reporterii ziarelor, care doreau să facă fotografii cu noi și cu locul de aterizare. În ciuda obiecțiilor mele și a încercărilor de a-i convinge să renunțe, a doua zi a fost publicat un scurt articol.

Duminică dimineața, 8 ianuarie 1956, reprezentantul grupului de cercetare OZN m-a sunat din nou, de data aceasta în numele unui grup de aproximativ 15 persoane, printre care un colonel neoficial al Forțelor Aeriene, membri ai unui grup local de cercetare a farfuriilor zburătoare și membri ai Societății Teosofice locale, care doreau să îi duc la locul de aterizare. Le-am îndeplinit dorința și am stabilit să ne întâlnim la un hotel din Waikiki la ora 13:00.

Am plecat de la hotel cu trei mașini și ne-am îndreptat spre locul de aterizare din St. Louis Heights, o creastă semipopulată din apropierea casei mele din valea superioară Palolo. Colonelul Forțelor Aeriene adusese un contor Geiger pentru a verifica radioactivitatea din zonă. Când ne-am apropiat de locul respectiv, a trebuit să coborâm din mașini și să continuăm pe jos, în timp ce ploua ușor. Drumul era greu, deoarece trebuia să ni-l croim prin vegetația tropicală densă, făcându-ne treptat loc. Mai târziu, am descoperit o potecă bătătorită care ducea în zonă. Părea ciudat că o astfel de sălbăcie exista lângă una dintre cele mai exclusiviste zone rezidențiale din Honolulu. Când am ajuns la locul de aterizare, l-am găsit gol, iar datorită poziției sale, era vizibil doar din zona în care locuiam. Eu și un alt membru al grupului, un

sergent al Forțelor Aeriene, care s-a dovedit mai târziu a fi un ocultist foarte experimentat, am simțit o furnicătură ciudată în corpuri când am pășit în zonă. În plus, o parte de pe capul meu, de mărimea unei monede, a început să transpire abundent. Nu m-am gândit prea mult la asta atunci, dar, în lumina evenimentelor ulterioare, acesta a fost cu siguranță începutul multor schimbări care aveau să aibă loc în ființa mea și care au dus la o serie de experiențe uimitoare.

Colonelul, sergentul și cu mine am părăsit grupul principal și am început să căutăm locul exact de aterizare al farfuriei, folosind contorul Geiger ca posibilă metodă de detectare. L-am condus direct la locul pe care îl bănuiam și am observat mai multe semne că ceva aterizase acolo nu cu mult timp în urmă. Am descoperit că unii dintre cactuși erau grav avariați, iar substanța verde suculentă încă se scurgea din partea inferioară a plantelor.

De asemenea, am găsit un costum de zbor al Forțelor Aeriene ale SUA, practic nou, care părea să fi fost aruncat cu doar câteva ore înainte. Ultimul indiciu pe care l-am găsit a fost o svastică de trei metri, care fusese recent săpată în pământ și, judecând după entuziasmul celorlalți, aceasta a fost cea mai importantă „descoperire” pentru studenții de la cursul de studiu al farfuriilor zburătoare. Mi s-a spus că acest simbol special fusese văzut anterior în locuri unde se raportaseră aterizări de „farfurii zburătoare” și că avea o semnificație ocultă în mai multe loji secrete. La acea vreme, eram complet ignorant în ceea ce privește fenomenele metafizice și oculte. Eram prea preocupat în mare parte cu lucruri pur fizice, lumești.

Contorul Geiger a indicat semne de radioactivitate în anumite părți ale zonei. Fiecare persoană a fost examinată cu aparatul și s-a dovedit că eu eram singurul care prezenta radioactivitate. Partea superioară a capului meu indica puțin peste 2,2 röntgeni (unitate de măsură a radiației), iar ceasul meu indica aproximativ un röntgen. Valoarea normală pentru un ceas cu cadran cu rادیu este de doar o zecime de röntgen. Colonelul și-a exprimat îngrijorarea cu privire la asta și mi-a recomandat să mă curăț bine, la fel și ceasul. Am făcut asta imediat ce a fost posibil. Nimeni nu a putut explica radioactivitatea capului meu. Evident, era prima dată când cineva din grup auzea de așa ceva. Nu am simțit niciun efect negativ, dar furnicăturile și transpirația din acea zonă a capului au continuat până când am părăsit zona.

La scurt timp după ce ne-am adunat și am făcut numeroase fotografii cu ceea ce am găsit la locul de aterizare, grupul s-a dispersat. Sergentul din Forțele Aeriene a rămas cu mine și mi-a spus că are ceva să îmi povestească. A început prin a-mi spune că, urmându-și intuiția, părăsise grupul principal pentru o vreme și întâlnise o persoană care părea complet umană și care îl oprise, ieșind din spatele unui grup de cactuși. Marvin, așa cum îl voi numi pe sergent, nu l-a recunoscut pe străin. Vocea sa era, potrivit lui Marvin, extrem de melodioasă și plăcută la auz. L-a salutat cu cuvintele: „Bună ziua, Marvin, știam că vei veni aici în această după-amiază. De fapt, vă așteptam pe toți. Veniți cu mine să ne adăpostim de ploaie.” Marvin a spus că s-a apropiat de persoana respectivă și a simțit un val de căldură, iubire și respect.

Bărbatul părea să aibă aceeași vârstă ca Marvin, avea o culoare similară a părului, nisipie, ochi mari și albaștri, un zâmbet prietenos și dinți frumoși și perfecți. Marvin se întreba de unde îi știa numele și dacă întâlnirea era un fel de glumă.

Apoi, persoana respectivă a spus: „Am un mesaj pentru toți cei care s-au adunat astăzi aici. Am observat acest mic grup și suntem convinși de sinceritatea voastră, așa că am decis că voi veți fi contactele noastre în această zonă. Sunt multe de făcut, de un fel despre care nu vă pot spune nimic acum, dar veți afla mai târziu. Domnul Nelson (reprezentantul cercetării) va rămâne încă o perioadă în Hawaii, deoarece munca lui se va concentra aici” (ceea ce s-a dovedit a fi adevărat mai târziu).

„Am dori să stabilim o întâlnire cu dumneavoastră, Marvin, pentru miercuri seara, dacă vă simțiți suficient de puternic.” Marvin a răspuns repede: „Da, desigur. Stabiliți-o mai devreme, dacă doriți.”

Străinul a răspuns: „Nu, este puțin probabil să se întâmple ceva înainte, dar voi fi în zonă în serile următoare. Dacă doriți, spuneți-i astăzi sergentului Wannall, ca să poată privi. Va putea vedea ceva acțiune aici în fiecare seară, dar până miercuri seara nu vor fi «farfurii zburătoare». Când veți reveni aici miercuri seara, veți trăi o experiență care va depăși cele mai îndrăznețe vise ale dumneavoastră.”

Marvin a răspuns imediat: „Voi fi acolo!” Văzând atâta entuziasm, bărbatul a zâmbit și a întrebat: „Nu-mi recunoști vocea, Marvin?” Marvin a răspuns încet: „Da, mi se pare că am mai auzit vocea dumneavoastră, dar nu-mi amintesc unde.” Bărbatul a întrebat apoi: „Îți amintești promisiunea ta de a renunța

la fumat? Văd că astăzi nu ai țigară la tine și știu că te-ai vindecat de acest obicei. Acum că ești eliberat de dorința de a fuma, ești convins de autenticitatea mea?" (Aici aş dori să menționez faptul că Marvin era un student al telepatiei mentale și primise mesaje de la o ființă extraterestră, care era, evident, aceeași persoană cu care vorbea în acel moment.)

Marvin a bâlbâit: „Oh, da, știu că sunteți cu adevărat...” În acel moment, Marvin a simțit că leșină. Viziunea i s-a încetșosat și i-a luat câteva minute până când amețeața a dispărut și a putut vedea din nou. În acel moment, vizitatorul plecase, iar Marvin s-a alăturat din nou grupului.

Desigur, am fost foarte surprins de ceea ce mi-a spus Marvin și am continuat conversația. El mi-a explicat multe etape ale studiilor sale pe baza unor linii metafizice și mi-am dat seama că există multe cunoștințe secrete predate de organizații oculte. Prin discuția noastră, am învățat multe noțiuni noi, complet necunoscute, cum ar fi scrierea automată, transmiterea gândurilor, telepatia mentală, psihometria, clarviziunea, clarauzul și percepția extrasenzorială. El a sugerat, de asemenea, că sentimentele din ultimele ore reprezentau un anumit grad de trezire spirituală și că mă puteam aștepta la evoluții și mai surprinzătoare. Deoarece scriu aceste rânduri câțiva ani mai târziu, înțeleg prea bine adevărul fonetic al acestor cuvinte.

Când eu și Marvin ne-am despărțit în acea după-amiază, am stabilit să ne întâlnim miercuri seara, în același loc, pentru a stabili, așa cum eram convinși, un contact fizic cu „farfuriile zburătoare”. Mi-a spus să nu vin după el cu mașina, că mă așteaptă acolo. Mi s-a părut puțin ciudat, deoarece Marvin nu avea mașină și era o distanță mare de mers pe jos de la stația de autobuz până la locul de aterizare. Ulterior am aflat că el putea folosi mijloace de transport care mi s-ar fi părut fantastice la acea vreme. Când m-am întors acasă în acea duminică, i-am povestit soției mele pe scurt despre evenimentele recente și apoi m-am retras în dormitor, pentru a medita la multele lucruri neobișnuite pe care le văzusem, le auzisem și le trăisem în acea zi și în seara precedentă.

Fiind curios din fire, am simțit subtextul fascinant și semnificația profundă a acestei aventuri. Pentru a asigura păstrarea tuturor datelor primite, am decis să țin două tipuri de jurnale scrise. Primul, un jurnal al reperării „farfuriilor zburătoare”, începând cu aterizarea la care am asistat, completat cu articole din alte surse și incluzând toate aparițiile viitoare din apropierea